

ת"פ 62156/03/14 - מדינת ישראל נגד א ב

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 62156-03-14 מדינת ישראל נ' ב

בפני בעניין: כב' השופטת גלית ציגלר
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
א ב

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד מיכל בן דוד

ב"כ הנאשם: עו"ד רן עמר

הנאשם: באמצעות שב"ס

גזר דין

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבן זוג לפי סעיף 382 (ג) לחוק העונשין, אימים לפי סעיף 192 לחוק והפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם לפי סעיף 287 (ב) לחוק העונשין.

על פי המתואר בכתב האישום, ביום 27.3.14, הגיע הנאשם לבית גרושתו - המתלוננת, ולאחר ויכוח שפרץ ביניהם החל למשוך בשערות ראשה, לצבוט אותה בחוזקה באזור הבטן ולמשוך באוזניה ובראשה, תוך שהוא מאיים עליה שישרוף את רכבה - והכל בנוכחות ילדיהם. רק לאחר שהמתלוננת התגוננה ודחפה אותו מפניה, הוא חדל ממעשי האלימות.

כתוצאה מהתנהגותו של הנאשם נגרם למתלוננת כאב וסימני אדמומיות בבטן, בכתף ימנית ובלחי השמאלית.

2. ב"כ המאשימה טענה כי הענישה ההולמת בגין העבירות בהן הורשע הנאשם, הינה ברף הנמוך במתחם שנע בין 12 ועד 24 חודשי מאסר בפועל, ובצירוף ענישה צופה פני עתיד, קנס ופיצוי למתלוננת.

מנגד טען הסנגור, כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי ועד 6 חודשי מאסר בפועל, כשבמקרה זה ניתן להסתפק בתקופת המעצר שבה נתון הנאשם מאז האירוע. עוד טען הסנגור, כי למרות הפרת ההוראה החוקית של התנאים שנקבעו בצו השחרור בערובה, יש להתחשב בכך שהנאשם הגיע לביתה של המתלוננת במטרה לסייע לה בטיפול בילדיהם המשותפים, כמו גם העובדה שלא נגרמו למתלוננת נזקים של ממש והיא לא נזקקה לטיפול רפואי לאחר האירוע.

3. הנאשם הודה והורשע בעבירות אלימות לא קלות כלפי מי שהייתה בת זוגו, ופגע בערכים חשובים של הזכות לשלמות הגוף, זכות האדם לאוטונומיה על גופו, הזכות לביטחון האישי ושלווה נפש, והדברים אמורים ביתר שאת כשמדובר בביטחונו של הפרט בתוך ביתו הפרטי ובמסגרת התא המשפחתי שלו.

חשיבות ערכים אלו באה לידי ביטוי בעונש המקסימאלי הקבוע בצידה של עבירת התקיפה הגורמת חבלה של ממש בבת זוג, של כפל העונש עד 6 שנות מאסר, והדבר מוצא ביטוי גם בפסיקת בתי המשפט בכל הערכאות, אשר הדגישו את ההחמרה הנדרשת בענישת גברים המבצעים עבירות אלימות בתוך התא המשפחתי (ראה בין היתר ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל (11.10.2007)).

במקרה זה פגע הנאשם גם בערכי שלטון החוק ובסדר הציבורי, וזאת לאחר שנאסר עליו להתקרב אל המתלוננת בשל מעשים קודמים, אך הוא לא כיבד את התנאים שנקבעו, הפר את צווי בית המשפט והפך אותם לאמירה ריקה מתוכן.

4. בעניינו, אמנם עבירות האלימות בהן הורשע הנאשם אינן מצויות ברף העליון, אך העובדה שהוא ביצע את המעשים תוך הפרת צו הרחקה מהמתלוננת, מעידה על חוסר מורא מהחוק, על תעוזה וחוסר שליטה עצמית, וכשמוסיפים לכך את החבלות שגרם הנאשם למתלוננת כשהיכה אותה בדרכים שונות ובמקומות שונים בגופה ואת האימרות שנאמרו בנוכחותם של הילדים, כמו גם העובדה שהוא לא חדל ממעשיו עד אשר המתלוננת דחפה אותו ממנה, הרי שיש בכל אלו משום נסיבות מחמירות.

מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות בהן הורשע הנאשם מתחשבת בצורך להיאבק בנגע האלימות בכלל, ובאלימות בתוך המשפחה בפרט, כאשר עבירות שבוצעו בנסיבות חמורות נשאו בצידן עונש של מאסר מאחורי סורג ובריח, ולטעמי המתחם במקרה זה נע בין תקופת מאסר קצרה שאפשר לרצותה בעבודות שירות ועד 18 חודשי מאסר בפועל, כשבתוך מתחם זה יש לכלול גם את העבירה של הפרת צו שיפוטי.

כך לדוגמה: בע"פ 40565-04-13 סמיר אבלאסי נ' מדינת ישראל (16.9.13) הורשע נאשם לאחר שמיעת ראיות בעבירות של תקיפה סתם, תקיפת בן זוג והפרת הוראה חוקית, בכך שהגיע לדירת המתלוננת חרף צו הרחקה ממנה, תקף את מעבידה ותקף אותה שעה שניסתה להפריד בינו לבין המתלונן, וכתוצאה ממעשיו נגרמו למתלוננת ולמעבידה חבלות גופניות. על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטלו **5 חודשי מאסר בעבודות שירות**, מאסר מותנה, קנס ופיצוי לכל אחד מהנפגעים;

ברע"פ 4140/10 חביב אללה נ' מדינת ישראל (6.9.10), נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם, אשר הורשע בהתאם להודאתו בעבירות של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, תקיפת בת זוג ואיומים. הנאשם

תקף את המתלוננת, רעייתו, במספר הזדמנויות, ובשני מקרים אף פונתה לבית חולים בשל התקיפות. נדון ל-
10 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים;

ברע"פ 1826/11 **סולומון נ' מדינת ישראל** (8.3.11), נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם אשר הורשע בהתאם להודאתו, בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בת זוג ואיומים. בעקבות ויכוח שהתגלע בין הנאשם למתלוננת, רעייתו, תקף אותה הנאשם בכך שדחפה מן החלון והפילה ארצה. כמו כן, איים עליה בעודו אווז בסכין מטבח. נדון ל- **9 חודשי מאסר בפועל**, לצד עונשים נלווים;

ברע"פ (מח' חי') 34416-11-13 **עזוקה נ' מדינת ישראל** (6.3.14), נדחה ערעורו של נאשם, אשר הורשע בביצוע עבירות של איומים ותקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בת זוג. הנאשם תקף את המתלוננת, בת זוגו, הפילה ארצה ובעט בראשה, וגרם לה נפיחות בראש וחתך מדמם בידה. הנאשם היה בעל עבר פלילי מכביד, והוא נדון ל- **12 חודשי מאסר בפועל**, ובערעור שהוגש לבית משפט המחוזי הוקל עונשו ביחס למאסר המותנה בלבד.

עיינתי גם בפסיקה אליה הפנה הסניגור, אולם לטעמי אין היא דומה לנסיבות הקשורות בנאשם, כאשר חלק מפסקי הדין אינם עדכניים ואינם משקפים את מדיניות הענישה הנוהגת כיום בעבירות האלימות בתוך התא המשפחתי, וכשבאותם מקרים גם נמצאו נסיבות יוצאות דופן שאינן מתקיימות בעניינו של הנאשם.

6. הנאשם יליד 1972, גרוש מהמתלוננת, אב לארבעה ילדים, ובעברו כבר נקט באלימות כלפי בת הזוג, כאשר בשנים 2007-2008 הורשע בעבירות של תקיפת בן זוג ואיומים.

הנאשם גם ריצה בעבר עונש מאסר מאחורי סורג ובריח בשל עבירות רכוש, ולחובתו גם הרשעה ישנה בעבירת סמים, אולם כל אלה לא גרמו לו לשנות את אורחות חייו ודפוסי התנהגותו.

התנהלותו של הנאשם ביום האירוע היתה מפחידה, הוא פגע במתלוננת וגרם לה חבלות, איים עליה בנוכחות ילדיהם, והכל תוך הפרת תנאים שהוטלו עליו זמן קצר קודם לכן, ועל כל אלו להיענש.

לצד חומרת המעשים והצורך בענישה, יש לבחון גם את הנסיבות העומדות לזכותו של הנאשם, ובהן הודייתו בעובדות כתב האישום שתוקן לקולא, באופן שנמחקו ממנו עובדות שונות, החיסכון בזמן ציבורי יקר ובצורך בשמיעת עדויות התביעה בכלל ועדותה של המתלוננת בפרט.

כמו כן ניתן להביא בחשבון גם את העובדה שהתקיפה למרות החבלות, לא היתה מהחמורות והמתלוננת לא נזקקה לטיפול רפואי, וכן שמאז האירוע מצוי הנאשם במעצר.

7. **לאחר שבחנתי את השיקולים המפורטים לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:**

א. 9 חודשי מאסר בפועל.

תקופת המאסר תחושב מיום מעצרו 27.3.14.

ב. 7 חודשי מאסר על תנאי לתקופה של שלוש שנים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור כל עבירת אלימות במשפחה מסוג פשע.

ג. 4 חודשי מאסר על תנאי לתקופה של שלוש שנים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור כל עבירת אלימות במשפחה מסוג עוון, או עבירת איומים או עבירה של הפרת הוראה חוקית.

ניתן היום 29/07/2014

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום מהיום.